

Jocul

Jocul este o acțiune sau o activitate efectuată de bunăvoie în cadrul anumitor limite stabilite, de timp și de spațiu, și după reguli acceptate de bunăvoie, dar absolut obligatorii, având scopul în sine însăși și fiind însoțită de un sentiment de încordare și de bucurie, și de ideea că „este altfel“ decât „viața obișnuită“.

Johan Huizinga, *Homo ludens*

- Amuzament și distracție
- Plăcerea de a face ceva
- Un mod de a găsi subterfugii, de a bafa sau de a manipula
- Vânătoare de animale pentru hrană sau ca sport
- O strategie de abordare calculată
- Distracție și distragere
- A avea și a da dovadă de curaj
- O activitate recreativă

www.wiktionary.org

www.dictionary.com

www.urbandictionary.com

A câștiga nu este totul, este sigurul lucru!

Vince Lombardi

Wanna play a game?

Textul a apărut pentru a mia oară pe displayul calculatorului și de fiecare dată HP a făcut clic agasat pe butonul de închidere. Nu, nu voia să joace niciun afurisit de joc. Singurul lucru care-l interesa în momentul de față era să afle cum funcționa telefonul mobil pe care îl ținea nedumerit în mână și dacă era posibil să pună în practică ceva atât de simplu precum a suna pe cineva.

Trenul din Mărsta la începutul lunii iulie, îndreptându-se spre oraș.

Căldură sufocantă de 30°C, cămașa strâns lipită de spate, iar limba deja uscată și lipită de cerul gurii. Firește, își fumase deja ultima țigară și singura destindere de care avea parte era vântul care se strecura prin ferestruica prăpădită de deasupra capului său.

Și-a mirosit de câteva ori tricoul, iar apoi și-a testat respirația. Rezultatele au fost, aproximativ, cele așteptate. Aflat în deplasare, mahmur și halenă cu miros de mortăciune, uh! O dimineață de duminică aproape perfectă, dacă nu ar fi distrus-o mici detalii precum faptul că de fapt era joi și că trebuia să fi ajuns la muncă de mai bine de două ore. Se afla în perioada de probă.

Mare lucru...!

McJobb era nașpa în orice caz, o adunătură de nenorociți cu un idiot calificat drept șef.

„Este important să te integrezi în grup, Pettersson!“ Da' cum să nu! Ca și cum el ar fi trebuit să îngâne cântecul de tabără *Kumbaya* toată ziua cu o adunătură de loseri și să-și treacă bețișoare parfumate de la unul la altul... Singurul motiv pentru care se afla acolo era pentru a avea dreptul de a beneficia din nou de ajutor financiar.

„S-o credeți voi!“

L-a descoperit fix după ce a trecut de Rosersberg. Un mic obiect argintiu în locul aflat pe cealaltă parte a culoarului. Cineva a stat acolo, dar acum locul era gol, iar trenul a plecat deja din stație. Nu mai avea deci sens să țipe și să facă semne cu mâna dacă intenționa cumva să facă pe omul corect.

Fiecare trebuie să aibă grijă de lucrurile lui!

A aruncat repede o privire în jur, s-a uitat, așa cum se obișnuiește, după camerele de supraveghere și, când a observat că trenul era mult prea vechi pentru a suporta asemenea tehnologie, s-a mutat pe scaunul alăturat pentru a-și inspecta în liniște descoperirea.

Un telefon mobil, exact cum bănuia, iar dimineața lui a devenit brusc puțin mai bună.

Model nou, unul fără butoane, având doar un touchscreen din sticlă.

Drăguț!

Ciudat totuși că numele producătorului era de negăsit. Sau poate telefonul era o versiune exclusivistă? Oare cifrele de pe spațele mobilului reprezentau emblema companiei?

128 era numărul scris ușor în relief cu cifre de culoare gri-deschis, înalte de aproximativ un centimetru.

Nu își putea aduce aminte să fi auzit vreodată vorbindu-se de un asemenea producător de telefoane.

Dar ce naiba?

Putea obține o sumă frumușică pe el de la bișnițari. Alternativa era probabil de a le plăti niște piștari acelorași indivizi pentru a dezactiva codul de identificare, pe care proprietarul avea să-l activeze curând cu siguranță.

Dar existau alte probleme mai apăsătoare...

Seara de ieri îi compromisese definitiv resursele financiare deja precare. Bani din cont se terminaseră demult și toate porțițele de

scăpare erau deja epuizate. Dar dacă punea azi mâna pe ceva, iar mâine pe altceva, uite așa buzunarul se va umple iar.

Cum-necum o scotea la capăt; telefonul mobil era dovada vie a acestui lucru. L-a întors pe toate părțile pentru a-l examina.

Telefonul era mic și subțire, doar cu puțin mai mare decât palma lui, cu partea exterioară din inox. O mică gaură de pe spațele lui indica prezența unei camere foto, iar în partea de sus se afla un sistem negru de prindere cu clipsuri, care probabil facilita prinderea acestuia de haine. Sistemul de prindere contrasta cu designul minimalist, iar HP era pe punctul de a-l scoate când deodată ecranul a prins viață.

Wanna play a game?

Dedesubt erau afișate două căsuțe cu răspunsurile YES și NO. HP a tresărit de uimire. Din cauza mahmurelii nici măcar nu verificase dacă telefonul mobil funcționa.

O prostie din partea lui!

El a apăsat pe căsuța în care scria NO și a încercat apoi să intre în meniu. Dacă avea noroc ar fi putut folosi mobilul câteva zile înainte ca proprietarul să-l blocheze.

Dar în loc să apară meniul, telefonul a început să afișeze în mod repetat aceeași întrebare, iar când – uitase deja pentru a nu știu câtă oară la rând –, deja iritat, a făcut clic din nou pentru a o face să dispară, era pe punctul de a se da bătut.

Al naibii mobil!

A înghițit în sec de vreo două ori în încercarea de a-și stăpâni greața. Mahmureala naibii, ar fi trebuit să îl ducă mintea la mai mult decât să le amestece. Simțea, de altfel, și nevoia presantă de a-și aprinde o țigară. Și apoi fata aia – Doamne, ce eșec –, dar la ce altceva s-ar fi putut aștepta într-o suburbie?

A trebuit să mintă în legătură cu un meci de floorball la care promisese să participe și să plece repede atunci când lumina necruțătoare a dimineții a dezvăluit defectele descoperirii pe care o făcuse ieri-seară. Judecând după protestele slabe ale fetei, gândurile fuseseră probabil mutuale. *Run Forrest, run!*

Dar el de fapt nu se grăbea să ajungă acasă în strada Maria Trapp. O oprire la bișnițari, niște dolari obținuți ușor care-i vor ajunge cu siguranță pentru o pizza și câteva beri la Kvarnen.

Pentru astfel de lucruri se găsește întotdeauna timp.

Cu puțin noroc, îi rămâneau câțiva bani și pentru puțină marijuana, telefonul nu era, totuși, un model de duzină ca cele care „se întâmplă” să-i pice în mâini de-obicei. Între 500 și 1000 de coroane, câștig garantat, la urma urmei nu era deloc o zi proastă, în ziua mahmurelii și a vipiei.

Ecranul s-a luminat din nou și degetul lui se îndrepta din obișnuință spre NU, când deodată a observat că mesajul era diferit.

Wanna play a game, Henrik Pettersson?

Yes

No

HP a înmărmurit.

Ce naiba?

A aruncat câteva priviri în jurul său. Cineva își râdea de el?

În vagon erau 10-12 pasageri. În afară de o mamă cu doi copii astâmpărați, aproape toți ceilalți păreau să-i împărtășească starea de moleșeală. Cu capul lăsat pe-o parte, priviri sticloase, transpirație și senzație de căldură. Niciunul nu se uita măcar spre el.

Și-a îndreptat din nou privirea spre ecran. Același text. Cum ba putea telefonul să-i știe numele?

S-a uitat din nou în jur fără niciun pic de discreție. Apoi a apăsa pe căsuța NU.

Imediat a apărut un nou text.

Ești sigur că nu vrei să joci un Joc, HP?

Apropo că a sărit de pe scaun! Ce naiba se întâmpla de fapt? A închis ochii strâns și a respirat adânc de câteva ori.

„Liniștește-te, băiete, își spunea el în gând. Ești un tânăr deștept. Asta nu e *twilight zone*.”

Ori ești la camera ascunsă, ori își bate vreunul din băieți joc de tine. Cel mai probabil, ce-a de-a doua variantă...”

Mange era cap de listă printre cei pe care îi bănuia. Prieten vechi încă de pe băncile școlii, priceput la ceea ce ține de tehnologie, deține un magazin de calculatoare, indispus din cale-afară din pricina glumelor făcute pe seama lui din cauza trecerii la islamism și posesor al unei doze decente de umor negru.

Da, nu mai exista loc de discuții. Era vorba de una din glumele bolnave ale lui Mange!

Relaxarea i-a cuprins întreg corpul.

Mangelito deci.

Nu se văzuseră o vreme și el presupusese că mariajul și noua religie îl potoliseră pe Mange, dar micuțul diavol așteptase probabil momentul oportun pentru a-i da lovitură de grație.

Acum trebuia doar să înțeleagă cum funcționa totul, iar apoi să găsească o modalitate de a-i întoarce gluma lui Mange.

Totul a fost plănuțit ca la carte până aici, trebuia să recunoască.

HP s-a uitat din nou în jur.

Nouă adulți în vagon, doisprezece persoane cu tot cu copiii. Trei femei în jur de 40 de ani, un bețiv, doi bărbați triști, mohorâți cam de aceeași vârstă cu el, adică în jur de 30. Un bătrân în baston, o domnișoară drăguță, trecută de 25 de ani, cu părul ridicat în coc și îmbrăcată în haine sport (mahmureala era de vină că n-o observase mai devreme) și, în sfârșit, mama cu copiii.

Oricare dintre aceștia ar fi cel pe care Mange the Muslim l-a recrutat, trebuia ca persoana respectivă să aibă vreun fel de dispozitiv electronic care poate trimite mesaje. Din păcate, acest criteriu nu a dus la scurtarea listei. Cinci din cei pe care îi bănuia foloseau aparatură electronică și, judecând după căștile pe care bețivul le avea în urechi, putea fi vorba chiar de șase persoane.

Deși cu mintea oboșită, și-a adus brusc aminte că jocul cu telefonul mobil pe parcursul călătoriei cu trenul este mai degrabă o regulă decât o excepție, dacă nu pentru a trimite mesaje, în orice caz măcar pentru a pierde timpul cu un joc neînsemnat.

Cu alte cuvinte... nu prea înțeleg, nu, Einstein?

Capul îi bubuia din cauza activității intense neașteptate, iar mba-i era încă bine lipită de cerul gurii. Dar, în mod ciudat, se mțea puțin mai animat.

Deci ce s-a întâmplat acum?

Cum ar fi putut el să-l pună la perete pe glumețul său prieten? S-a hotărât să îi țină hangul o vreme, motiv pentru care a apă- inițial pe căsuța în care scria NU, iar când prima întrebare s-a petat, pe căsuța în care scria DA.

De ce nu?! Avea să între în joc și să facă pe naivul pentru o peoadă, iar cu cât se gândea mai mult la asta, simțea că lucrurile nu erau atât de rele precum păreau. Un mod bun de a-și omori timpul pe parcursul unei călătorii plictisitoare cu trenul.

– Al naibii Mange! a rostit el pe un ton disprețuitor, înainte ca n nou text să apară pe display

Bine ai venit în Joc, HPI!

„Mulțumesc!“ și-a zis el și s-a lăsat relaxat pe spate, sperând ca cul să fie distractiv.

*

Chiar de dinainte ca roțile mașinii masive a gărzilor de corp să oprească, Rebecca Normén a sărit pe trotuar. Căldura care a rit-o brusc era atât de puternică încât și-a dorit imediat să se în- urcă la loc în răcorosul coupé.

Trei săptămâni de vară suedeză toridă au încălzit străzile des- astfel încât asfaltul să se lipească de tălpile încălțărilor, iar vesta protecție pe care o purta pe sub bluză și sacou nu făcea decât să ăutățească lucrurile.

După ce a aruncat iute o privire de jur împrejur și a constatat nu exista niciun pericol, a deschis ușa și i-a făcut loc să iasă pro- tei sale, care aștepta cuminte pe locul din spate.

Paznicul care veghea asupra intrării principale de la Rosenbad în mod excepțional suficient de treaz lăsându-i imediat să intre, iar ăteva momente doamna ministru pentru integrare se afla în sigu- ță în spatele pereților de nepătruns ai birourilor guvernamentale.

Rebecca a reușit să dea pe gât o cafea în sala de mese a perso- nalului și apoi să meargă repede până la toaletă, înainte de a se în- toarce la șofer pentru a vedea dacă totul era pregătit pentru următorul transport.

S-a uitat pe furiș la ceas. Încă 14 minute de așteptare, apoi o mică plimbare de-a lungul cheiului de la Palatul Arvfurst și o în- tâlnire cu ministrul de externe, care spre deosebire de protejata sa, avea protecție totală. Cel puțin doi oameni, în general mai mulți. O întreagă echipă, așa cum se cuvine.

„Coordonatoare a serviciului de protecție personală“, această era denumirea funcției sale, probabil din cauză că numele de gardă de corp unică nu trezea prea multă încredere. Protecția ministrului pen- tru integrare putea fi asigurată de o persoană cu o experiență mai scurtă de un an la Unitatea specială de gărzi de corp, cel puțin din punctul de vedere al șefului ei. Amenințare medie spre mică, susți- neau ultimele analize. Un alt aspect, și poate cel mai important, ni- ciunul din colegii cu vechime mare nu dorea acest post.

Când a pășit afară din clădire a văzut în ultima secundă cum șo- ferul ei și-a stins repede țigara în canalul de scurgere din apropiere mașinii.

Ce lipsă de profesionalism, s-a gândit ea cu iritare, dar la ce altceva se putea aștepta?

Spre deosebire de ea, șoferul nu era un bodyguard în adevăra- tul sens al cuvântului, ci o variantă light, prin care statul economi- sea bani. Un șofer cu un training insuficient și cu o vestă de protecție prost așezată, angajat de serviciile de transport ale Guvernului, și nu de Poliția de Securitate Säpo. Cu douăzeci de ani mai în vârstă decât ea, cu dificultăți evidente în a respecta or- dinele unei persoane mai tinere, care, în plus, era femeie.

– Zece minute! a spus ea scurt. Nu pleca nicăieri până când nu ajungem.

– Nu ar fi mai bine să plec spre palat încă de acum, de obicei este un calvar să găsești un loc bun de parcare acolo?

Reacția lui era de așteptat. Șoferul, pe numele său Bengt, avea întotdeauna obiecții cu privire la instrucțiunile primite de la ea. I se adresa pe un ton ușor iritat, părând că nu o lua deloc în serios.

Ca și cum vârsta și sexul îl făceau în mod automat expert în protecția persoanelor.

Evident, la trainingul de numai o săptămână nu învățase că a sta în urmă oferea siguranță, pe când ceea ce se afla înaintea reprezentanța teritoriu necunoscut și, prin urmare, un risc crescut. Idiotul!

– Aștepți aici până când îți spun eu să pleci! răspunse ea tranșant, fără a da prea multe explicații cu privire la hotărârea luată. Întrebări?

– Nu, șefu'... mormăi el fără a face eforturi prea mari pentru a-și ascunde nemulțumirea.

Să fie atât de al naibii de greu pentru anumiți bărbați să accepte o femeie ca șefă?

Fie încercau să critice fiecare mișcare făcută și să preia controlul, precum Benke, sau, chiar mai rău, să facă cu ochiul și să lanseze comentarii cu privire la viața sexuală sau lipsa acesteia.

Trebuie să-ți oferi serviciile, fie că ești căsătorită sau nu... Dacă ești destul de fraieră încât să te plângi la șef, zbori imediat afară. Ea văzuse suficiente exemple de acest gen.

Din acest motiv nu mergea niciodată la întâlnire cu vreun coleg. Să amesteci munca și viața privată s-a dovedit întotdeauna a fi mult prea complicat. Nu faci mizerie acolo unde mănânci, punct.

Adevărul era că ea nu se întâlnea cu nimeni, în general. Poate că doar ideea de a-și căuta un partener de viață i se părea complicată?

Ridica mereu din umeri cu indiferență, pentru a îndepărta gândurile sumbre. Munca era prioritatea ei.

Restul putea aștepta.

Abia ce ajunseseră la colțul clădirii guvernului, când a simțit că ceva nu era în regulă. Cu câteva minute în urmă, când inspectase drumul pe care urmau să îl parcurgă, văzuse trei persoane aplecate peste balustrada gardului care îngrădea râul Norrström. Doi dintre ei aveau echipamente de pescuit, iar cel de-al treilea părea de asemenea a fi pescar judecând după hainele pe care le purta, leși nu părea să aibă vreo undiță. În orice caz, niciunul nu părea să reprezinte vreo amenințare.

Dar când ea și protejata sa împreună cu asistentul guraliv al acesteia s-au apropiat de locul în care se afla trioul, Rebecca a

observat o schimbare în limbajul corporal al celor trei. Din reflex, a băgat mâna dreaptă pe sub sacou, a pus degetul mare pe patul pistolului și a atins cu vârful degetelor bastonul extensibil și stația, care erau prinse de curea. Abia a avut timp să pună cealaltă mână pe umărul drept al protejatei sale ca s-o avertizeze.

Doi dintre bărbați i-au înconjurat și au făcut câțiva pași repezi spre ei. Unul a scos de undeva un fel de pancartă pe care a pus-o în fața sa, în timp ce al doilea a ridicat mâna în aer ca și cum ar fi vrut să arunce cu ceva.

– Suedia îi apără pe criminali, Suedia îi apără pe criminali! zbierau oamenii în timp ce se repezeau spre ministru.

Rebecca a reacționat într-o fracțiune de secundă. A apăsat butonul de alarmă al stației și cu o singură mișcare rapidă a reușit să elibereze bastonul din curea, l-a extins și a izbit cu el în pancartă. A simțit că bastonul s-a lovit de ceva tare și a putut observa cum atacatorii au început să se clatine, fiind pe punctul de a cădea.

– Înapoi la mașină! a țipat ea către ministrul de integrare trăgând-o pe femeie în spatele ei, ca să-i asigure protecție.

Cu bastonul ridicat, s-a retras iute mergând cu spatele spre mașină, încă ținând-o strâns de braț pe doamna ministru.

– Viktor cinci, poziție de apărare, poziție de apărare! a țipat ea în micuțul microfon atașat la rever, care se deschidea automat pentru transmisie în momentul în care apăsa pe butonul de alarmă.

Întăririle aveau să ajungă în cel puțin trei minute, probabil în jur de cinci, conform calculelor sale rapide. Acum putea doar să spera că Benke nu adormise la volan, pentru a putea să plece cât mai iute de acolo.

Cu puțin înainte ca ei să ajungă la colț, atacatorii au reușit să se adune și au pornit din nou la atac împotriva Rebeccai și a protejatei ei. Ceva se îndrepta spre ei învârtindu-se în aer și din pur reflex ea l-a lovit cu bastonul.

„Piatră, sticlă, grenadă?“ a fost gândul care i-a trecut prin minte fix înainte ca un lichid calduș să îi împrăștie fața și întreg corpul.

– Bunule Dumnezeu, sper să nu fie benzină!

Au ajuns în sfârșit la colț, iar ea a aruncat o privire după Bengt, sperând că acesta învățase în scurta sa perioadă de pregătire să-i aștepte cu portierele deschise.

Dar locul unde mașina se afla inițial parcată era acum gol.

– La naiba! a rostit ea printre dinți, înainte ca țipătul asistentului să o reducă la tăcere.

– Sânge! a țipat bărbatul, aproape în falsetto. Dumnezeu, sângerez!

Rebecca și-a întors capul și a observat că avea dificultăți în a vedea. O ceață roșiatică îi acoperea privirea și s-a lovit din greșeală cu mânerul de la baston peste nas.

Nici urmă de mașină, nici urmă de Bengt, iar atacatorii îi urmăreau îndeaproape. Ce era de făcut acum?

– Ia o decizie, Normén! Ia o decizie acum! a urlat Rebecca la ea însăși.

Ceea ce au lăsat în urmă era cunoscut și sigur, tot ceea ce îi aștepta de acum era obscur și periculos. Dar ce era de făcut când singura cale de scăpare era acum închisă? Asta nu se învăța la cursul de formare pentru bodyguardzi. Improvizația nu a reprezentat niciodată punctul ei forte. Panica începea să se instaleze.

– Pe aici! a auzit ea deodată o voce.

Paznicul de la Rosenbad deschisese larg ușa de la intrarea în clădire. Avea bastonul în mână și privirea îndreptată către colțul dinspre care atacatorii trebuiau să vină.

Înaintând cu pași mari, Rebecca o trase pe doamna ministru pe aceeași ușa pe care tocmai ieșiseră cu câteva minute în urmă. Încă auzea, venind din spate, plânsul isteric al asistentului; dar nu îi păsa de el. Pe moment nu urmărea decât un lucru: să-și vadă protejată în afara oricărui pericol.

Abia câteva minute mai târziu, când au sosit și întăririle și lucrurile s-au mai liniștit, Rebecca a observat că avea întregul corp acoperit de sânge.

2

Trial

Dragă HP

Acesta este un joc trial care valorează 100 de puncte.

Tu îl testezi și dacă îți va plăcea experiența, alegi de bunăvoie dacă dorești să continui jocul.

Aceasta este misiunea ta:

La următoarea stație se va urca în tren un bărbat îmbrăcat într-un pardesiu deschis la culoare.

Bărbatul are la el o umbrelă roșie.

Pentru a câștiga 100 de puncte, trebuie să intri în posesia umbrelei

înainte ca trenul să ajungă în stația Centralen

Dacă reușești, voi debloca telefonul și va rămâne

la alegerea ta dacă îl vei mai folosi, dar numai în scopul participării la Joc.

Ai înțeles?

Da

Nu

A fost o prezentare al naibii de tentantă, rânjea HP în sinea lui în timp ce apăsa pe DA. O adevărată *mission impossible*, singurele

ucruri care mai lipseau erau vocea seacă a unui povestitor și ca telefonul să dispară fără urmă.

This message will self-destruct in ten seconds...

HP încă nu reușise să își dea seama care dintre ceilalți pasageri era cel care lucra pentru Mange, dar asta era mai puțin important. Acum credea că știe despre ce este vorba de fapt. Ori era considerat un laș care va da înapoi și va tremura de frică săptămâni la rând din cauza caracterului său slab, ori, cel mai probabil, era ceva în neregulă cu umbrela. Poate că va fi lipită, va împrășia apă sau îi va aplica șocuri electrice atunci când va încerca s-o înșface, timp în care cineva va chiar câțiva dintre pasageri aveau să filmeze întregul spectacol pentru ca Mange și ceilalți băieți să se poată bucura de umilirea sa, uitându-se pe Youtube luni întregi de acum înainte. Au plănuit totul la naibii de bine, iar acum era deja prea târziu pentru a da înapoi.

Excelent!

Când ai primit undă verde pentru a începe jocul, prinde-ți telefonul de haine cu camera îndreptată spre exterior pentru ca noi să putem vedea cât de bine îți îndeplinești misiunea.

Ai înțeles?

Înțelesese, fără îndoială. Telefonul în partea din față, cu camera îndreptată spre exterior.

Youtube, here I come!

HP rânji din nou, al naibii Mange, câtă ingeniozitate. Acesta era de fapt un nou record. Când a apăsat din nou pe DA, a observat cu stupeoare că aproape îi dispăruse mahmureala.

Bravo, HP!

Ai primit undă verde să îți începi misiunea.

Succes!

Ecranul telefonului s-a închis.

OK, dacă așa vrea, eu mai pot continua o vreme jocul, s-a gândit el și și-a fixat telefonul la curea cu camera spre exterior, conform instrucțiunilor.

Când trenul a oprit scârțâind în gara din Sollentuna, HP a observat că inima începuse să-i bată din ce în ce mai tare.

Bărbatul îmbrăcat în pardesiu de culoare deschisă a urcat în tren pe ușa din celălalt capăt al vagonului. Au trecut câteva secunde bune înainte ca HP să îl observe. Un bărbat obișnuit de peste patruzeci de ani, cam de un metru optzeci, exact ca și el.

Avea ochelari cu rame închise la culoare, părul pieptănat pe spate, costum și pardesiu de primăvară, a constatat el în timp ce trenul părăsea stația.

Partea inferioară a corpului era acoperită, motiv pentru care HP nu putea observa dacă bărbatul avea într-adevăr vreo umbrelă. Există un singur mod de a afla acest lucru.

S-a ridicat de pe scaun și s-a îndreptat pășind în zigzag, fără grabă, spre bărbat. Dintr-un anume motiv a început să transpire, cămașa i s-a lipit de corp și palmele îl mâncau, dar de această dată nu mai era din cauza mahmurelii.

Când a trecut pe lângă copiii cei zburdalnici, unul din ei a izbucnit în râs, iar zgomotul l-a făcut să tresară. Trezirea la realitate acum, acesta este doar un joc, o farsă bine pusă la punct, nu avea motive să facă în pantaloni de frică.

Să fure o afurisită de umbrelă nu era mare lucru pentru el. Șterpelise de-a lungul vieții lucruri mult mai valoroase decât acesta.

A văzut că bărbatul avea în mână o sacoșă alb-negru, care era prevăzută cu un mâner confecționat din același material și cu un logo mare pe partea laterală, astfel încât să se poată vedea că are destui bani pentru a face cumpărături din magazine scumpe. Într-o parte a sacoșei se întrezărea un obiect alungit, în formă de cilindru. Umbrelă!

HP simțea cum îi creștea pusul. Nu mai putea nega acum că lucrurile deveniseră destul de interesante. Să șterpelești ceva în timp ce totul se filmează.

Bărbatul în pardesiu era sigur complice la toată această farsă, dar chiar și așa... Era ceva în legătură cu această situație care îl făcea să aibă fluturi în stomac, ceva ce nu-și putea explica. În orice caz, nu voia sub nicio formă să se facă de râs.

– Următoarea stație Karlberg, Karlberg următoarea stație, a hârâit difuzorul din plafon, iar HP a simțit cum trenul a început să încetinească.